

De Put van de Maan

uit Rondaies Mallorquines – Sprookjes uit Mallorca

door Mossen Antoni Maria Alcover

1. Muzikale intro
2. Er was eens een Koning die drie dochters had : de oudste heette Anna, de tweede Maria en de jongste Catharina. Ze leden aan een kwaal die vele vrouwen kennen : ze wilden mooier zijn dan ze waren. Alledrie hadden ze best wel een knap gezicht en ook hun figuur mocht er zijn, maar toch wilden ze er nog beter uitzien.
3. Overal zochten ze naar een manier om aantrekkelijker te worden, tot ze op een dag een fee tegenkwamen. De meisjes vroegen haar meteen wat ze moesten doen om mooier te worden.
4. De fee bekeek hen aandachtig en vroeg : “Zijn jullie niet de dochters van de Koning ?”. “Ja, dat klopt.” “Goed dan,” zei de fee, “ga naar de Put van de Maan, haal een emmer water omhoog, giet het water helemaal over jullie heen, van kop tot teen, en jullie zullen zien hoe goed het water voor jullie is.”. Het leek wel of hun schoenen in brand stonden, zo snel renden de drie jonge vrouwen naar de Put van de Maan. Ze haalden de emmer water omhoog en goten die helemaal over zich heen.
5. Maar o wee ! In plaats van mooier te worden veranderden ze in drie stenen !
6. De fee was hen gevolgd en toen ze aan de Put van de Maan kwam pakte ze de drie stenen op en smet ze in de put.
7. Toen maakte ze dat ze wegkwam.
8. De fee wou wraak nemen op de Koning, die niet van feeën hield omdat hij altijd bang was dat ze hem of zijn familie kwaad zouden doen. En dat was dus nu gebeurd ... Je kan je wel voorstellen hoe ongerust de arme man was toen zijn drie dochters niet terugkwamen. Er ging een dag voorbij, dan twee dagen, en drie ... en dan een week, en nog een week, en een maand ... en nog steeds waren ze niet terug. De Koning en de Koningin waren radeloos, dat is vanzelfsprekend. Ze trokken aan hun haren. Ze bonkten met hun hoofd tegen de muren. Ze dachten dat ze gek werden van verdriet.
9. Ten einde raad verkondigde de Koning dat eender welke vrijgezel die erachter kon komen waar de drie prinsessen zich bevonden, één van hen zou mogen uitkiezen als zijn bruid en de Kroon zou erven.
10. Ik heb er geen flauw idee van hoeveel jonge vrijgezellen erop uitgetrokken zijn om de dochters van de Koning te zoeken, allen vol dromen over het huwelijk met de mooiste prinses en over het koningschap. Het is niet verwonderlijk dat er zovelen begonnen aan hun zoektocht, en allen waren ze even vastberaden om te slagen.
Ja, echt alle jonge mannen van het koninkrijk gingen overal op zoek naar de drie dochters van de Koning, maar niemand kon ook maar het minste spoor van hen ontdekken.
11. Onder de vele zoekenden waren drie broers uit één van de armste gezinnen : de eerste heette Peter,
12. de tweede Paul
13. en de jongste Bernard.
14. Peter was de eerste die zich geroepen voelde, en hij sprak tot zijn vader : “Vader, ik denk erover om de drie dochters van de Koning te gaan zoeken. Stel je eens voor wat een geluk het zou zijn als ik ze kon vinden : ik zou één van hen kunnen trouwen, en als

de Koning stierf zou ik Koning worden.”

“Dat klopt,” zei zijn vader, “maar hoe groot is de kans dat je hen vindt?”

“Tja, niet zo groot zeker,” zei Peter, “maar je weet maar nooit. En als ik hen niet vind ben ik enkel mijn voetstappen kwijt.” “Goed,” zei zijn vader : “ga dan als dat is wat je wil, en mag God je helpen om de drie gezegende dochters van de Koning te vinden.”

“Amen.” zei Peter en hij vertrok.

15. Hij stapte en stapte, eerst de ene kant uit en dan de andere, want hij had er geen idee van waar hij moest zoeken.
Zo kwam hij een oud vrouwtje tegen dat dubbelgebogen, met haar neus bijna tegen de grond, verderslofte.
16. Toen ze Peter zag schuifelde ze naar hem toe en zei : “O jongeman, heb je iets kleins voor me ? God zal het je lonen.” “Dit is niet het moment om iets te geven,” zei Peter, “ik heb niets voor u. Nu is het aan mij om te krijgen, niet om te geven.”
“En heb je dan geen medelijden met een arme oude vrouw?”, zei ze. “Ik denk niet dat je veel succes zal hebben!”
17. De oude vrouw ging verder, net als Peter, maar hij had geen geluk. Ook al zocht hij in het oosten, in het westen, in het noorden en in het zuiden, hij vond niet het minste spoor van ook maar één Koningsdochter.
18. Een tijdje later deed ook Paul hetzelfde voorstel aan zijn vader. “Vader, weet je wat ik denk?” “Wie kan er nu weten wat andere mensen denken?” zei zijn vader. “Wel,” zei Paul, “ik heb eraan gedacht om de drie verloren dochters van de Koning proberen te vinden. Er is een mooie beloning voor de vinder.” “Weet je dan niet wat er met je zal gebeuren?” vroeg zijn vader. “Je zal net als Peter terugkomen met je staart tussen je benen.” “Dat kan zijn,” antwoordde Paul, “maar als ik ze niet vind ben ik enkel mijn voetstappen kwijt.” “Dat is waar.” zei zijn vader.
“Dus, vader, als u mij uw zegen geeft vertrek ik, ik heb niet veel te verliezen als ik niet slaag.” “Okee dan, voorwaarts mars!” zei zijn vader.
19. En zo vertrok ook Paul om de hele wereld af te zoeken in de hoop iets te horen of te zien van de dochters van de Koning, die zo zonder spoor verdwenen waren. Hij stapte en stapte, eerst naar het oosten, dan naar het westen, het noorden en het zuiden. Hij vroeg en vroeg overal naar de drie meisjes maar hij vond niemand die ook maar enig idee had van wat er met hen gebeurd was.
20. En wat dacht je ? Op een dag kwam Paul datzelfde oude vrouwtje tegen, dubbelgebogen, met haar neus bijna tegen de grond. En, geloof het of niet, ze schuifelde tot bij Paul en zei : “O, jongeman, heb je iets kleins voor mij ? God zal het je lonen!”. “Dit is voor mij nu niet het moment om iets uit te delen,”, zei Paul, “ik ben geboren om te krijgen, niet om te geven ! Probeer maar eens bij iemand anders.”, en hij liet de oude vrouw alleen achter.
Ze keek hem even na voor ze zei : “Het zou me erg verwonderen als jij succes zou hebben.”
21. De oude vrouw vertelde de waarheid : Paul viel er bijna dood bij neer maar zijn zoektocht naar de drie dochters van de Koning leverde hem niets op.
22. Toen werd Bernard besmet door dezelfde microbe als Peter en Paul, dus ging hij naar zijn vader en zei : “Vader, weet je wat ik in gedachten had?”. “Tja, om de dochters van de Koning te gaan zoeken zeker, net zoals je twee broers?”. “Goed geraden!”, zei de jongeman. “Ik heb de moed om de brave dochters van de Koning proberen te vinden”. “Peter en Paul hadden ook moed,” zei zijn vader, “en je weet dat geen van hen de meisjes gevonden heeft.”. “Dat weet ik,” zei Bernard, “maar wat kan ik nog meer zeggen ? Ik geloof echt dat ik kan slagen waar zij gefaald hebben. Dus als jij het me

niet verbiedt wil ik het proberen.’

“Ach, mijn zoon,” zei zijn vader, “Wie ben ik om je dit te verbieden ? Natuurlijk mag je gaan, net als je broers. Dat God jou meer succes moge geven dan de anderen, mijn zoon.”. “Amen !” zei Bernard, en hij vertrok meteen.

23. Hij stapte en hij stapte, eerst naar de ene kant, dan naar de andere kant. Hij zocht en zocht naar de dochters van de Koning. En op een dag kwam hij dezelfde oude vrouw tegen, dubbelgebogen, met haar neus bijna tegen de grond. Toen ze Bernard zag ging ze naar hem toe en vroeg : “O jongeman, geef me iets kleins. God zal het je lonen !”. Bernard antwoordde : “Voor de liefde van God mag men niets weigeren. Ik heb niet veel te geven, want ik ben ook maar een arme jongen, maar we kunnen het beetje wat ik heb wel delen.”.
24. Hij had een brood, een salami en drie munten in zijn zak, en hij gaf de oude vrouw de helft van het brood, de helft van de salami en één van de muntstukken. Het tweede muntstuk hield hij voor zichzelf en voor het derde muntstuk wou hij tossen. Het viel neer in zijn voordeel.
25. “Ach jongeman,” zei de oude vrouw, “Je weet niet half welk geluk jou overkomt door me in al je armoede toch nog iets te geven. Jij ziet eruit alsof je op zoek bent naar de drie dochters van de Koning die verloren zijn en niet teruggevonden kunnen worden.”. “Dat klopt helemaal, vrouwtje,” antwoordde Bernard, “maar hoe ter wereld kan u dit weten ?”. “Ah !” zei ze, “Als ik je dat zou zeggen wist je evenveel als ik.”.
- “En kan u me dan misschien wel zeggen waar de dochters van de Koning zijn ?” vroeg Bernard. “Ja hoor !” zei de oude vrouw. “ O, u zou me echt een enorm plezier doen door het me te vertellen !” riep Bernard.
26. “Omdat je je goede hart aan mij hebt laten zien, zal ik het je zeggen.”, zei de oude vrouw.
- “De drie dochters van de Koning werden door een boze fee naar de Put van de Maan gestuurd om zich te overgieten met Putwater. Ze had hen wijsgemaakt dat ze daardoor nog mooier zouden worden, maar in plaats van mooier te worden veranderden ze in stenen en de boze fee smeedde de stenen in de Put.
- De stenen worden bewaakt door een slang, een leeuw en een slechte duivel. Die zullen iedereen die in de buurt komt opeten, behalve wie hun gezicht kan bespatten met water dat uit de zeven Putten komt die rond de Put van de Maan liggen. Gelukkig ligt de slang bovenop de steen die hij moet bewaken, opgerold als een touw, en zolang er niemand in de buurt komt beweegt ze niet.
27. En ook de leeuw ligt opletend bovenop de steen die hij bewaakt en hij beweegt niet zolang er niemand in de buurt komt.
28. En de duivel doet eigenlijk hetzelfde : hij zit bovenop de steen met zijn staart om zich heen gelegd en hij beweegt niet zolang er niemand in de buurt komt.
29. Nu moet je een kruik halen en die vullen met het water uit de zeven putten waarover ik je vertelde. Dan moet je in de Put van de Maan kruipen terwijl je de kruik goed verbergt. Als je beneden komt moet je een beetje water in het gezicht van de slang gooien. Ze zal ontploffen en de steen zal terug veranderen in de oudste dochter van de Koning, Anne. Dan moet je wat water naar de leeuw gooien, die brullend zal ontploffen terwijl de steen terug zal veranderen in de tweede dochter van de Koning, Maria. Dan gooi je de rest van het water naar de duivel, die met een gil en een knal op en neer zal springen.
- Je moet zo snel je kan de helft van het linkeroor van de duivel afbijten en dan moet je het afgebeten stuk oor voorzichtig wegsteken in je zak. De duivel zal achteruit springen terwijl hij roept : “Ik vervloek de persoon die je gezegd heeft dit te doen !”. En de steen

zal dan veranderen in de jongste Koningsdochter, Catharina. De duivel zal je smeken en smeken hem het stuk oor dat je afgebeten hebt terug te geven, maar dat mag je niet doen vóór hij jullie allemaal uit de Put van de Maan gehaald heeft en jullie naar het huis van de Koning gebracht heeft.”.

Beeld je maar eens in hoe Bernard zich voelde nadat de oude vrouw hem deze ingewikkelde uitleg had gegeven ! Hij knielde voor haar neer en kustte haar handen, maar plots ging ze op in rook.

30. Zoals je al wel kan denken vertrok Bernard onmiddellijk naar de Put van de Maan, die volgens de beschrijvingen van de oude vrouw tussen enkele steile bergen lag, in het midden van een diepe vallei. De put had geen stijlen, geen hendel en ook geen touw om water op te trekken want de boze fee die de dochters van de Koning in de put gesmeten had, had er ook de emmer, het touw, de hendel en de palen ingegooid. Ze had enkel de put zelf laten staan omdat die gebouwd was met stenen die zo groot en zo zwaar waren dat ze ze niet kon wegnemen.
31. Bernard luisterde aandachtig of er geluid of stemmen te horen waren binnen in de put, maar hij hoorde niets. Hij dacht wel dat het de Put van de Maan was want hij had de aanwijzingen van de oude vrouw stipt opgevolgd, maar toch twijfelde hij nog een beetje.
Hij ging even zitten om na te denken over zijn volgende stap, toen een kudde schapen voorbij kwam met daarachter een herdersjongen die op zijn fluit speelde – fwietfwiet – fwietfwiet !
32. Bernard hield hem tegen en vroeg : “Herdersjongen, kan jij me zeggen hoe deze waterput heet ?”. “Dit is de Put van de Maan”, zei de herdersjongen, die meteen verderging met fluiten – fwietfwiet – fwietfwiet ! - en hij verdween achter zijn schapen, zo zorgeloos als maar kan zijn.
33. Wat deed Bernard toen ? Hij vertrok naar het huis van de Koning om er een kruik en een stuk touw te halen zodat hij de drie dochters van de Koning terug kon brengen nu hij wist waar ze waren.
34. Hij stelde zich voor aan de Koning en zei : “Mijne Majesteit, klopt het dat Uwe Koninklijke Hoogheid verklaard heeft dat hij, die de drie dochters van Uwe Koninklijke Hoogheid terugvindt, één van hen mag trouwen en met haar als zijn vrouw de erfgenaam van de Kroon zal worden ?”
“Ja, dat is waar,”, zei de Koning. Bernard zei : “Dan kom ik u zeggen dat ik weet waar uw drie dochters zijn.” “Wat vertel je me nu ?” riep de Koning. “Je hoorde het goed, mijn Koning !” antwoordde Bernard.
35. “Pas op, jongeman,” zei de Koning, “Bedrieg me niet, voor de liefde van God, of we maken een knapzak van je huid !”. “Wees niet bang, mijn Koning,” zei Bernard, “ik zou wel gek zijn om zoiets te verzinnen ! Als ik dat zou doen verdien ik eender welke straf die er bestaat voor het misleiden van Uwe Koninklijke Majesteit.”.
“Vertel me,”, zei de Koning, “heb je hulp nodig om mijn drie meisjes, de drie spiegels van mijn ziel, terug te vinden ?”.
“Ik heb een kruik nodig en een flink stuk van een gloednieuw touw.” zei Bernard. De Koning bezorgde hem alles wat hij gevraagd had, en zo vertrok Bernard naar de Put van de Maan, met de kruik onder zijn ene arm en het touw over de schouder van de andere arm.
36. Maar het gesprek van Bernard en de Koning was afgeluisterd door een groepje jongemannen – zij die er het meest op uit waren de schoonzoon van de Koning te worden en de Kroon te erven. Ze overlegden met elkaar en zeiden tegen zichzelf :
“Hoe zou deze arme boerenkinkel de drie meisjes vinden als het ons niet eens gelukt is

? Maar wat als hij ze toch vindt : het zou toch verschrikkelijk zijn om een boer als Koning te hebben die niet eens het stro waard is waarop hij slaapt !”.

Toen hun complot gesmeed was, besloten ze Bernard op een onopvallende afstand te volgen en te voorkomen dat hij de drie prinsessen zou vinden en ze zou terugbrengen naar de Koning. Ze zouden hem nog liever doden dan dit te laten gebeuren. Zo vertrokken er enkele jongemannen om Bernard op een afstand te volgen, zonder hem uit het oog te verliezen.

37. Toen Bernard terug bij de Put van de Maan kwam, luisterde hij weer heel oplettend of er geluid uit de put kwam. Hij hoorde niets dus vertrok hij om eerst de zeven putten te zoeken waarover de oude vrouw hem verteld had, zodat hij zijn kruik kon vullen met hun water.
- Deze putten lagen ver verspreid rond de bergen en elke dag vond Bernard een put. Hij liet zijn kruik neer aan het touw en van elke put trok hij genoeg water omhoog om de kruik te vullen.
- Nadat hij alle zeven putten gevonden had en in zijn kruik van elke put evenveel water had gedaan, keerde hij terug naar de Put van de Maan.
38. De bende jongemannen bekeek hem vanop een veilige afstand en ze zeiden tegen elkaar : “Wat is deze spelbreker toch van plan ? We moeten hem goed in 't oog houden !”. En terwijl ze hem zo bespioneerden zagen ze hoe hij het touw afrolde, één einde vastknoopte aan de rotsen bij de ingang van de Put, en met zijn kruik afdaalde in de duisternis, bengelend aan het touw.
- De jongens kwamen dichterbij, zodat ze Bernard zouden kunnen omsingelen als hij uit de put zou komen met de drie dochters van de Koning. Dan zouden ze de meisjes van hem afpakken, als dat nodig was zelfs met geweld.
39. Ondertussen klom Bernard dieper en dieper in de put. Het touw was heel lang maar toch was het bijna op en hij kon de bodem van de put nog altijd niet zien.
40. De put werd steeds breder en breder zodat hij op den duur zelfs de zijanten niet meer kon zien. Het was een angstaanjagend grote grot. Hij kwam aan het einde van het touw maar hij voelde nog steeds geen grond onder zijn voeten. Hij kneep zijn ogen dicht en zag heel vaag iets onder hem, dus liet hij het touw los en landde met zijn voeten op de bodem van de put.
41. Hij keek en keek om zich heen tot zijn ogen zich aangepast hadden aan het donker en hij de dingen van elkaar kon onderscheiden. Hij zag dat hij tussen de drie grote stenen stond. Op één van hen lag de slang, opgerold als een stuk touw; op een andere lag de leeuw, en op de derde lag de duivel.
42. Het eerste wat Bernard opviel aan de drie schepsels waren hun ogen, die gloeiden als steenkool.
43. Toen legde Bernard zijn lot in de handen van God en alle Heiligen die hij kende uit zijn gebeden, zette zich schrap en zei : “Het is tijd voor actie !”. Hij trok de stop van zijn kruik en spetterde water van de zeven Putten over het hoofd van de slang.
44. Toen – splash – nog een flinke hoeveelheid water over het hoofd van de leeuw,
45. en dan goot hij – splash – de rest van het water over het hoofd van de duivel.
46. Toen het water van de zeven putten op het hoofd van de slang en van de leeuw viel, ontploften ze met een enorme knal en tegelijkertijd kwamen de twee stenen tot leven. Ze stonden recht en veranderden in Anna en Maria, de twee oudste dochters van de Koning.
47. Toen de duivel het water van de zeven putten op zijn gezicht voelde, schreeuwde hij het uit en sprong naar Bernard. Maar Bernard was sneller en zette zijn tanden in het

linkeroor van de duivel. Voor die wist wat er gebeurde, had Bernard een stuk uit zijn oor gebeten.

48. Nadat Bernard het stuk van zijn oor had afgebeten, was de duivel net zo zwak als Samson toen zijn haren waren afgeknipt : hij had niet eens de kracht meer om drie grassprietjes op te tillen. De duivel lag te spartelen op de grond en brulde en raasde tot de hele grot schudde, maar het was duidelijk dat hij geen macht had over Bernard, die niet eens naar hem keek.
49. Waar Bernard dan wel naar staarde, was de steen waarop de duivel had gezeten, want toen de duivel naar Bernard was gesprongen was de steen opgestaan, net als de andere twee.
Hij was veranderd in Catharina, de meest betoverende en de mooiste dochter van de Koning.
50. Toen knielden de drie prinsessen neer voor Bernard en ze riepen : “Jongeman, jij hebt ons leven gered ! Moge Gods beloning zo overvloedig zijn als onze dankbaarheid ! Zeg ons wat je van ons wil.”
“Wat ik wil ?”, zei Bernard. “Ik wil jullie uit deze put krijgen en jullie terugbrengen naar jullie vader, de Koning.”
“Bedoel je dat je wist dat wij de dochters van de Koning waren ?” riepen ze.
“Ja, het is daarom dat ik jullie kom redden, met gevaar voor mijn eigen leven.”, antwoordde Bernard.
51. Terwijl ze praatten lag de duivel nog steeds op de grond, en hij bleef maar smeken :
“Bernard, geef me het stuk terug dat je van mijn oor gebeten hebt ! Geef het terug Bernard, je kan er toch niets mee doen, en ik heb het heel erg nodig ! Geef het me terug, zeg ik je ! Wees niet zo wreed ! Geef het me terug !”.
52. “Dat zullen we later wel regelen,” zei Bernard, “ik geef je je stuk oor terug nadat je mij en deze drie meisjes teruggebracht hebt naar het huis van de Koning.”. “Beloof je me dat je me mijn stuk oor zal teruggeven als ik jullie allemaal naar het huis breng ?”. “Op mijn erewoord !”, zei Bernard. “Okee,” zei de duivel, “ik breng jullie er meteen heen !”. Hij floot met alle kracht die hij nog kon verzamelen en meteen weerklonk het geluid van flapperende vleugels.
53. Het was een enorme verzameling van kraaien, haviken, gieren en arenden, die in de Put van de Maan getuimeld kwamen en de duivel omringden, terwijl ze krijsten: “U hebt ons nog niet gezegd wat we voor u kunnen doen.” “Ik zal het jullie nu zeggen,”, zei de duivel. “Bernard, zie je dat stuk doek hangen in de hoek ?”. Bernard ging kijken en er was inderdaad een stuk doek, zoals de duivel zei.
“Breng het hier, Bernard, en vouw het voorzichtig open. Dan moeten jullie er alle vier op gaan zitten, mekaars handen vasthouden en zeker niet loslaten.”. Bernard en de drie prinsessen deden precies wat hen gezegd werd. “Zijn jullie er klaar voor ?” vroeg de duivel. “Ja.” antwoordden ze alle vier. “Komaan dan !” zei hij tegen de zwerm kraaien, haviken, gieren en arenden. “Neem deze doek in jullie bek en breng hem meteen naar het voorhof van het huis van de Koning !”. Geloof het of niet, maar alle vogels namen het doek in hun bek, spreidden hun vleugels uit en vlogen uit de put, recht naar het huis van de Koning.
Het waren net honderdduizend bliksemschichten.
54. Je kan je voorstellen wat voor een verrassing het was voor de jongemannen die aan de ingang van de Put stonden te wachten toen Bernard er uitgevlogen kwam, samen met de drie dochters van de Koning die ze hadden willen grijpen. Eerst hadden ze de grote zwerm kraaien, haviken, gieren en arenden de put in zien vliegen, en nu ze de vogels

er even daarna zagen uitkomen met Bernard en de drie Koningsdochteren zwevend door de lucht, waren ze sprakeloos, totaal verbijsterd.

55. En weet je wat er toen gebeurde ? De vlucht kraaien, haviken, gieren en arenden vloog tegen zo'n hoge snelheid dat ze al vlug aan het huis van de Koning waren.
56. Ze landden zachtjes op het voorhof en Bernard en de dochters van de Koning stapten van het doek. Bernard gooide het stuk oor in het doek en zei : "Neem dit mee, het is van jullie meester. Ik vraag jullie het aan hem terug te geven." "Wenst u anders nog iets ?" vroegen de vogels. "Neen, niets !", antwoordde Bernard.
En de vogels vlogen terug naar de Put van de Maan om het doek met daarin het stuk van het oor terug naar de duivel te brengen. Toen de duivel het stuk tegen zijn kapotte oor hield, genas het meteen. De kraaien, haviken, gieren en arenden vlogen weg, gedragen door de vier winden.
57. Je kan je voorstellen wat er gebeurde in het huis van de Koning. Iedereen barstte van vreugde en geluk, vooral de drie prinsessen, de Koning en de Koningin.
58. De koning nam Bernard even apart en vroeg : "Heb je ook nog broers ?". "Twee." zei Bernard. "Vrijgezel of getrouwd ?" vroeg de Koning. "Vrijgezel." zei Bernard. "Ga dan naar huis en breng ze mee !" zei de Koning.
Bernard haastte zich naar huis en kwam terug met zijn twee broers ...
59. ... en de Koning zei tegen de drie broers : "Mijn drie dochters zijn voor jullie, één voor elk. Maar Bernard mag als eerste kiezen, en hij zal de erfgenaam van de Kroon zijn".
En zo koos Bernard voor Catharina. Peter koos Anna en Paul koos Maria.
Ze trouwden en er waren een wondermooi huwelijksfeest en een geweldig bal en fiëstas en nog fiëstas en nog meer feesten. En als ze niet gestopt zijn met feesten zijn ze nog altijd bezig !